

KaMniške
sVeTilke

Literarni
natečaj
Kamniške
svetilke
2019/20

KaMniŠKe
sVeTiLkE

Kratke zgodbe

Najboljše delo:

Mitja Lovše
Mačetnik

Dodatni nagrajeni deli:

Katja Jagodic
Tesnoba

Marta Slatinek
Udomačena breza

*

1

Poezija

Najboljše delo:

Ana Arh
Neznosna žeja

Dodatni nagrajeni deli:

Aljoša Rebrača
Čakajmo svet

Ramiz Velagić
Zapreš oči

Literarni natečaj Kamniške svetilke 2019/20
Knjižnica Franceta Balantiča Kamnik

Uredila: Andrej Kotnik, Breda Podbrežnik

Oblikovanje: DC Studio

Foto: arhiv DC Studio, Adobe Stock

Tisk: Top Marketing Slovenija založba d.o.o.

Kamnik, november 2020

Ustvarjanje vodi v nove svetove

Knjižnice že dolgo let nismo več le izposojevalnice knjig, pač pa spodbujamo ljudi k povezovanju, ustvarjanju in nenehnemu učenju ter rasti. Knjižni svetovi so novi svetovi, ki jih je potrebno odkrivati na naši poti rasti. Knjižni svetovi so navdih, kako biti boljši človek in kako svoje zgodbe oblikujemo ter jih ustvarjamo. Zato je odločitev za literarni razpis še kako utemeljena. Spodbujanje k branju ni samo stvar strokovne presoje ali negovanja literarnih ambicij, je tudi povezovanje ustvarjalnih sil, brez katerih bi bil svet siv in samotен.

Čas epidemije je čas, ko na novo zbiramo svoje moči, saj smo na človeški preizkušnji, ki je ne pomnimo. To je tudi čas, ko moramo na novo prevrednotiti našo svobodo, družbo, odnose, sebe, odgovornosti, besede, ki visijo v zraku – kot grožnje, opozorilo, spodbuda ... Le kako?

Negovanje besede z branjem in pisanjem je zdaj bolj kot prej pomembno in osvobajajoče. Besede so vez med ljudmi. Lahko zdravijo ali od njih zbolimo kot od virusa. Negovanje besede z branjem in pisanjem je ustvarjalni proces, ki nas navdahne za vztrajanje ali poglobi pogled v resničnost. Brez tega smo okrnjeni. Zato beremo in pišemo.

Raznovrstni prispevki, predvsem pa dober odziv na letošnji literarni natečaj so navdih za nadaljevanje takšnih razpisov.

Se beremo v nadaljevanju!

Mag. Breda Podbrežnik Vukmir,
direktorica Knjižnice Franceta Balantiča Kamnik

Kamniške svetilke

V Knjižnici Franceta Balantiča Kamnik smo Kamniške svetilke prižgali v letu 2019, ko smo praznovali 70 let obstoja knjižnice. Prižgali smo jih v novembru, ker se nam je zdelo, da more luč ustvarjalnosti razsvetliti temo, za katero se prav v novembrskih dneh zdi, kot da je premagala dan. Prižgali smo jih z namenom, da bi spodbudili odrasle k literarnemu ustvarjanju, k pisanju kratkih zgodb in pesmi. Kamniške svetilke so gorele vse do letošnjega kulturnega praznika, ko se je dan že toliko podaljšal, da smo jih lahko ugasnili in pogledali, kaj se je nabralo medtem, ko so vabile k ustvarjanju.

Literarna bera je bila imenitna, saj so privabile kar **39 avtorjev**, ki so skupaj prispevali **60 prispevkov**, od tega **33 kratkih zgodb** in **27 pesmi**. Izbor najboljših prispevkov se je zaradi izbruha epidemije nekoliko zavlekel, a konec aprila 2020 je strokovna žirija v sestavi **dr. Tina Bilban, Ana Schnabl** in **Ana Svetel** izbrala najboljših šest del, po tri iz vsake zvrsti. Med kratkimi zgodbami je bila kot najboljša izbrana zgodba **Mačetnik** avtorja **Mitje Lovšeta**. Ob njej je strokovna žirija izbrala še dve nagrajeni zgodbi: **Tesnobo** avtorice **Katje Jagodic** in **Udomačeno brezo** avtorice **Marte Slatinek**. Med prispelimi pesmimi je strokovna žirija za najboljšo izbrala pesem **Ane Arh** z naslovom **Neznosna žeja**, med nagrajeni pesmi pa je izbrala še **Čakajmo svet** avtorja **Aljoše Rebrače** in pesem **Zapreš oči** avtorja **Ramiza Velagiča**.

Veseli smo, da lahko izbrana dela prvih Kamniških svetilk v tem zborniku ponudimo tudi širšemu krogu bralcev.

Andrej Kotnik

Kratke zgodbe

Mitja Lovše

Mačetnik

Torej, jaz in moji kolegi imamo klub. Vsakič, preden se zberemo v njem, vzame vsak doma svojo mačeto. Z mačetami nato odidemo na skrivni kraj, kjer jih najprej prekrižamo skupaj, nakar zagrulimo v latinščini. Potem vsak poišče svoj prostor, ki ga označi s tem, da stoji tam nelagodno dolgo. Ko smo vsi na svojih mestih, čakamo. In čakamo in čakamo. Skoraj že zaspimo, a še malo počakamo. Kar naenkrat se eden od nas opogumi in začne tolči po tleh s svojim orožjem. Postopoma se mu vsi pridružimo v tem, vendar ne odnehamo toliko časa, dokler ne zvenijo udarci vseh mačet kot ena sama. To ponavadi traja, a ker smo to že vsi večkrat počeli skupaj, postaja čas do zvočne harmonije vse krajši. S tem se konča uvodni del, zato zapustimo naš prostor ter odidemo v metropolo.

Tam iščemo zapuščene hiše. Pri tem pazimo, da so res take; nejakrat smo že po nesreči vdrli v katero, kjer bivajo ljudje, a k sreči razen novinarske panike nismo bili še deležni nobenih kazni. Ko najdemo primerno stavbo za naš ritual, vstopimo vanjo. Vsi skupaj ubrano zapojemo v latinščini, čemur sledi razbijanje vrat, nakar razsujemo vsa okna. Na koncu se lotimo še vsega, kar se še da zlomiti. Pri tem kdaj tako pademo noter, da pozabimo uporabiti naše mačete in destrukcijo delamo s svojim celim telesom. Adrenalin nam teče po krvi, nismo pozorni na stvari okoli sebe, ki jih uničujemo, bes nas spremeni v stekle pse, preden jih pokončajo. Tresk, bum, splat, griz, dum, kablam! Joj, ko bi vi videli te naše obrede, so kot zabave eurodance brez eurodanca! Vse se nato zaključi s policijsko sireno, zapuščene hiše imajo namreč vedno sosede, na katero se odzovemo z našim bliskovitim tekom nazaj na naš skrivni kraj.

Tam, kjer opravljamo svoje uvodno srečanje, se vsi spet zberemo v krogu, in si pokažemo rane, ki smo si jih prizadejali tekom večera. Če kdo nima nobene, mu jih z neostrim delom mačete priskrbimo. Seveda, nikakor nismo barbari, zato drug na drugem uporabljamo tiste dele našega orodja, ki povzročajo samo modrice, ne amputacije. Nekoč smo hoteli delati slednje, vendar smo se spraševali, kako bi to vplivalo na število članov našega kluba. Poleg tega smo po posvetu z zdravnikom ugotovili, kako težko je odrezane ude prilepiti ali prišiti nazaj, nihče od nas pa ni kirurg ali šivilja. Na koncu smo vsi dovolj poškodovani, zato se nasmejimo drug drugemu, preden odidemo domov.

Takoj, ko se vrnem v svoje bivališče, očistim ter pospravim mačeto. Po tem grem pod tuš in pregledam podplutbe; sprašujem se tudi o tem, kaj bi rekel glede njih. Teža mi še nikoli ni bilo treba, vendar v vsakem primeru preiščujem o morebitni predzgodbi, če bi me sodelavci v službi kaj vprašali. Drži, nikogar od njih ne zanimam do te mere; delam kot varnostnik, toda doma je nekdo, ki ga zmeraj intrigirajo moje poškodbe, in sicer je to moja soproga.

»Kaj si spet delal?« me vpraša vsakič, kadar opazi moje modrice.

Počasi zavzdihnem, zavedajoč, da ji zaupam.

»S svojimi prijatelji sem z mačetami uničeval naključno izbrano zapuščeno hišo, ker mi služba ne omogoča izražanja mojih nasilnih tendenc,« ji odgovorim.

Žena me, kakopak, vsakič pogleda izpod čela: »Ah, enkrat mi boš že povedal, dragi.«

8

Katja Jagodic

Tesnoba

V prsih me močno stiska. Tesnoba prežema moje telo, vsak vdih je težak, saj me je strah. Mogoče ideja, da čisto sama prespim v tuji hiši, res ni bila najboljša. Del mene – moj razumski del možganov – mi govori, da sem varna in da se mi ne bo nič zgodilo, a en čisto majhen delček mi pravi, da ne bi smela priti sem, saj se mi lahko kaj zgodi. Kaj, če hiša zagori ali pa jo oropajo? Vedno bolj se mi dozdeva, da bi morala ostati doma. Občutek imam, da me nekdo opazuje, da nekdo stoji ob oknu in gleda skozenj, le da vsakič, ko se obrnem, vidim samo odsev svojega prestrašenega obraza. Ob vsakem najmanjšem zvoku poskočim in molim, da bi bilo vse v redu. Skuhala sem si večerjo – njoke s sirom – ter nahranila Merlina, mačka, ki ga pazim. Zdaj že spi, jaz pa opazujem, kako se njegov prsni koš enakomerno dviga in spušča. Vdih, izdih, vdih, izdih. Sama ponovno vdihnem in za nekaj sekund zadržim dih, nato pa spet izdihnem in vse skupaj še neka-jkrat ponovim, da se spravim k sebi. Pomijem posodo in pobrišem štedilnik, na katerem je opazna sled vode, ki mi je skipela, ker nisem bila dovolj pozorna. Nato pristavim vodo za čaj in počakam, da zaslišim visoko piskanje, ki mi pove, da je voda zavrela. V skodelico – prvo, ki sem jo našla in na kateri je narisana dinozaver – dam čajno vrečko z okusom jagode in čez prelijem vodo. Upam, da mi bo čaj pomagal in me pomiril; res ni kamilični, saj ga ne maram, ampak tudi ta bi moral učinkovati.

9

Stanovanje ni preveliko, vsak centimeter prostora je odlično izkoriščen; sploh pa je kopalnica najbolj privlačen prostor v celi hiši, predvsem zaradi kadi, ki me mamljivo vabi že od začetka. Že nekaj let je minilo, odkar sem se nazadnje kopala v kadi; zaradi neprestanega hitenja si ne privoščim nič drugega kot hiter skok pod tuš. Ampak danes je drugače, danes nisem doma in opravila sem vse, kar je bilo treba, zato si lahko privoščim kopel. Iz torbe vzamem pižamo, spodnje perilo in moje najljubše debele nogavice. V kopalnici poiščem veliko brisačo in vse skupaj odložim na leseni stolček, ki stoji zraven kadi. V kad natočim vročo vodo, vanjo stresem dišečo sol in zlijem še nekaj mila, da nastane pena. Slečem se in stopim v banjo. Ne potopim se čisto pod vodo, saj me prav nič ne mika, da bi z las izpirala peno in jih nato še sušila. Občutek je odličen. Tesnoba počasi zapušča moje telo in prav čutim, kako se moje mišice počasi sproščajo. Utrip srca se upočasni in ponovno lahko normalno diham. Zaprem oči in poslušam svoje dihanje, rahlo sopeče zaradi

prehlada, ki sem ga dobila prejšnji teden – res bi morala nositi kapo, če je temperatura pod ničlo.

Nenadoma zaslišim še en zvok, tiho škripanje vrat, ki mi sporoča, da nisem sama. Šit, nekdo je v hiši. Sem zaklenila vrata? Definitivno sem jih, dvakrat sem preverila. Kaj naj zdaj? Šit, šit, šit. Ne bi se smela iti kopat. Slaba ideja. Tiho stopim iz kadi, vzamem brisačo in se obrišem. Hitro se oblečem v pižamo in poiščem nekaj, kar bi mi lahko prišlo prav v primeru, če bi me kdo napadel – likalnik za lase, v redu bo; vlomilca moram samo zмести in nekako spraviti v nezavest, ne pa ubiti. V mislih preletim vse filme, ki sem jih do zdaj pogledala, in se nasmehnem ob misli, kaj vse bi glavne junakinje naredile v mojem položaju. Verjetno bi, samo ovite v brisačo in seveda same popolne blondinke z urejeno frizuro in brez kančka odvečne maščobe, odprle vrata in začele spraševati, če je kdo tam. In nato bi premagale napadalca, ne da bi brisača padla z njih, pri tem izgledale super kul ter še vedno ohranile čudovito pričesko. Ne predstavljam si sebe v takšnem filmu – lasje v nekakšni na pol podrti figi, trikrat prevelika pižama, ki izgleda kot vreča za smeti, in oči, ki spominjajo na oči prestrašene srne. Za nekaj centimetrov odprem vrata, da se na tleh hodnika nariše majhen osvetljeni trikotnik. Zaprem oči, globoko vdihnem in v mislih štejem do tri, da se umirim, nato pa oči spet odprem in grem po prstih na hodnik.

Glede na to, da nimam izkušenj s tihotapljenjem po hišah in skrivanju pred roparji, se opiram samo na stvari, ki sem jih videla v filmih. Stisnjena ob steno hodnika in omarice vročično razmišljam, kaj naj storim. To, da bi poklicala na pomoč, ne pride v poštev, saj a) kričanje na pomoč opozori vlomilca na vašo prisotnost, kar vodi do tega, da vas napade in resno poškoduje, saj ste ga pravkar razkrinkali in b) moj telefon je v sobi, z odpiranjem vrat pa bi povzročila toliko zvoka, da bi napadalca opozorila, da sem tu, kar bi se končalo tako kot v primeru a. Premaknem se na drugo stran hodnika in se s hrbtom pritisnjena ob steno pomikam proti vratom dnevne sobe. Še en zvok zareže v tišino. Kot da bi nekaj padlo na tla. Najverjetneje kozarec ali pa kakšna vaza, saj so po vsej hiši. To pomeni, da bo najverjetneje zdaj zdaj odšel, saj noče, da bi ga ujeli. Torej moram samo počakati pri vratih, ker skozi kuhinjsko okno in okno dnevne sobe verjetno ne bo skakal, razen če ima kakšna samomorilska nagnjenja ali pa vrv, s katero je splezal do okna, kar je tudi precej mogoče. Najverjetneje pa je prišel v stanovanje skozi vhodna vrata, torej bo tako tudi odšel.

Čakam in diham čim tišje. Ena, dve, tri. Tri, dva, ena. Nič.

Tišina je oprijemljiva in čutim, kako se ovija okrog mene kot gosta megla. Zamížim in pogoltnem slino. Nekaj se premakne ob meni. Čutim piš vetra ob gležnjih in rahel dotik nečesa na mojih nogah. Mogoče se mi blede. Me hoče spotakniti, me je ustrelil? Strela nisem slišala, ampak mogoče sem že v šoku in se sploh ne zavedam, kaj se dogaja okrog mene. Toplota se širi ob mojih nogah. O Bog, zakaj mi nisi dal toliko pameti, da bi ostala doma? Kaj če umiram? Premlada sem za smrt. Mijav. Veliko premlada. Kaj? Mijav? Od kdaj vlomilci mijavkajo? Merlin? Pogledam k tlom in vame zrejo zelene mačje oči. Mijav.

»Ves ta hrup si povzročil ti?« vprašam mačka, ki me neumno gleda. »Mene je skoraj zadela kap in ti mijavkaš, ker si pojedel že vso hrano?« Likalnik nesem nazaj v kopalnico in grem v kuhinjo pogledat, kaj se je razbilo. Poberem večje črepinje kozarca, ki ga je Merlin v uspešnem poskusu pridobivanja moje pozornosti vrgel na tla, manjše kose pa pometem v smetišnico in jo nesem ven, v smeti. Ne vidim postave, ki skrita za vogalom preži name. Ne čutim igle, ki v moj krvni obtok spusti strup. Ne čakam smrti. Ona me je počakala. In zdaj je čas, da grem z njo.

Marta Slatinek

Udomačena breza

Dneve je zapolnila z opravili, a večeri so bili predolgi kljub likerju za poznopopoldanski užitek, pivu za krajši zgodnji večer in nekaj kratkega za domnevno boljši spanec. Ta prevečkrat ni prišel ali pa je bil prekratek. Časa za razmišljanje ima preveč, opravkov in družbe premalo. Obsesija, da ugodi hčerkinini veganski muhavosti, jo je gnala v kuhanje in preizkušanje kolaža novih zelenjavnih jedi. Dobro se je naučila govoriti vegansko, pravzaprav odlično tudi pisati vegeterijansko, našla je nov zelenjavni jezik za sporazumevanje s hčerko. Po tej poti sta hodili že dober mesec, nekajkrat skupaj, večinoma pa je sama nabirala vsa mogoča zelišča, spoznavala uporabnost nekaterih plevelov, čistila mnoge koreninice, za katerih uporabno vrednost je slišala prvič. Po tej poti se je vedno bolj bližala parku in koncu naselja ob robu mesta. Tja ni mogla stopiti, zaradi breze. Kako zaradi breze, če je nekoč oboževala drevesa? Ne, ne gre tja.

»Spet ne bo nič, prenehajva,« je obupano in jezno rekel. »Poglej se, kakšna si, kot da nimam več žene, imam pa vrečo predoziranih hormonov brez oblike, ki je že davno spremenila tvoje telo, vsebine pa v njem že dolgo ni več. Sprijazniva se ali pa začniva s postopkom posvojitve, ki nama po vseh neuspešnih poskusih pripada. Nisi kriva ti, nisem kriv jaz, včasih je treba poslušati naravo,« je glasno razmišljal in govoril bolj sebi, saj ga ona tako ni več slišala. Po vsem prebadanju in zbadanju, vsemogočih bežanjih po njenem telesu, ko se je počutila že tako kot stroj za reprodukcijo, ki ne deluje dobro, so njegove besede rezale po njej in ji odvzele še tisto nekaj dostojanstva in moči, ki jo je imela v rezervi samo zase. Tokrat sta res poskusila zadnjič, morda bo uspelo. Sedla je na kavč, ki bo naslednjih štirinajst dni njeno edino dovoljeno mesto. Počivati mora. Naspala se bo, prisluškovala svojemu telesu ter jasno in manj občutljivo razmislila o njegovih besedah.

Po treh dneh ležanja je začejala čutiti neverjetno moč v sebi, imela je veliko energije in pomislila je na to, da bi ji sprehod do parka zelo koristil. Šla je opremljena, kot da gre na pohod, z zalogo vode in z energijskimi ploščicami. Spotoma je opazila nov nasad dreves ob otroškem igrišču. Vsa drevesa imajo oporo in sveže zrahljano zemljo po tleh, nekatera so posajena po mali jasi, nekaj pa v vrsti kot manjši drevored. Hodila je naprej, mimo parka, proti trim stezi, vleklo jo je v hrib, da bi predihala zadnje dni in napetost v telesu, ampak – ne sme se naprezati, strogo ne. Samo malo po ravnini in rahli vzpetini

proti gradu nad mestom. Po nekaj dnevih brez svežega zraka je ta nanjo zelo dobro vplival, vse je videla v svežih in novih barvah. Sedla je na klop ob poti in nalahno zaprla oči. Naenkrat je ob sebi zagledala gospoda zrelih let, ki jo je opazoval in se ji bedno nasmihal. Še en kreten, je pomislila. Ogovoril jo je. Prijazno in toplo ji je rekel, da njen obraz žari. Še en stari sluzavec, na katerem pa je bilo nekaj, česar običajno ni opazila. Nevede sta polzela v klepet in ob vrnitvi jo je spremil del poti. Preostanek dneva je bil zanimivo lahek. Po dveh dneh si je privoščila enak sprehod; na klopci ni bilo nikogar in čudno jo je spreletelo, da si je zaželela pogovora s človekom, ki ga je zadnjič srečala. Podaljšala je sprehod in opazovala rastlinje v robu nad cesto, ki se je borilo na sveže odkopani strmini. Prav na robu je opazila zanimivo kombinacijo povešenih listov in drobnega debela. Zdela se ji je podoba posušeni brezi. Izruvala jo je in odnesla domov. Z nečim se je zamotila, da je prekrila razočaranje, ker njenega sogovornika ni bilo. Vedela je, da se bliža dan kontrolnega pregleda in podpisa usode. Šla je na sprehod – na klopci nikogar. Sedla je in zaprla oči, ko ji je nekdo od zadaj z rokami najstniško pokril oči. Začutila je te roke, ravno prav močne, z dolgimi lepimi prsti – in ta dotik! Zdrznila se je in živčno odrinila roke z oči; zgrozila se je ob svoji misli. Vstala je s poudarkom, da nadaljuje sprehod sama. Doma se je nervozno izogibala pogovoru in se prepričevala, da so bile tisto na sprehodu samo roke. Naslednje jutro je šla na sprehod po drugi poti, že pred zajtrkom. Šla je skozi naselje in mimo zadnje hiše pred vzpetino ter na vrto opazila znano postavo. Prekleteo. Samo pozdravil jo je in že je nehala misliti. Nasedla je povabilu na jaso, sveže zasajeno z drevesi, predvsem brezami. Povedala je, da ima sama eno na balkonu. Sprehajala se je med drevesi in lovila njegov pogled, se utapljala v njem, v posebljenem sočutju. Naenkrat ji je stopil nasproti, pogledal skozi oči in ji vprašujoče pokimal; ni počakal na odgovor. Ona se je izgubila v svoji iluziji in čednih rokah. Ni bil več prikazen, bil je iz mesa in krvi, kot rešitelj na robu gozda, ko niti ne pomisliš na to, da se je treba upreti skušnjavi. Odprla je oči na še rosнем vrtnem mahu v zgodnjem dopoldnevu. Oblekla se je in odšla domov; odpravila se je na pregled. Kot iz vesolja so k njej prihajale besede, da ni rezultata ... morda je prezgodaj ... najverjetneje neuspešno. Hormoni, seveda za vse so krivi hormoni.

V parku je opazila vrtnarko; odnesla ji je okrepljeno brezo z domačega balkona. V parku je drevesom bolje in zdela se ji je, da počne nekaj dobrega. Njeno telo se je začelo čudno obnašati, vrtoglavice, nenavadne slabosti, neznanе stvari, zopet so krivi hormoni. Paziti se mora in zdravnik jo mora pregledati. Seveda. »Čestitam, uspešno je bilo, res sem srečen, za vas,« je v transu poslušala. Da, zadnjič še ni bilo jasno.

Poezija

14

Rasel ji je trebuh, rasla je breza. Rodila se je deklica, rasla je breza. Rasla je deklica, rasla je breza. Vedno znova jo je opazovala, ko jo je pot vodila mimo parka. Breza je bila malo njena in park se ji je zaradi nje zdel bolj domač. Čeprav je bil otrok težko pričakovan, je bil otrok kot vsak drug, včasih veselje, drugič napor in preizkušanje lastne trdnosti.

»Širijo otroško igrišče, zmanjšali bodo park, so že začeli z deli,« ji je povedala hči, ko se je vrnila domov. Naslednji dan je šla mimo parka in opazila gradbišče in – nemogoče ... Posekali so tista mlada drevesa, ki so jih zasadili pred leti kot drevored in, da, posekali so tudi njeno brezo, udomačeno in domačo brezo. Brezova voda pomaga proti izpadanju in za boljšo rast las, tudi listi so uporabni. Poskusila bo iti na sprehod tja proti gradu nad mestom, daleč mimo vseh klopi in mimo zadnje hiše v naselju.

Ana Arh

Neznosna žeja

Ožarjene preperele opeke padajo s strehe
Jaz pa spodaj na vrtu lupim mandarine
Ker življenje čisto preveč hitro mine
Skozi poletne nevihte zaviham rokave
Skrivam prste v toplo zemljo, ki odpre razpoke
Samo zame to poletje, ko me je neznansko strah
Alergija na agrume pa še sedaj ne mine

17

Aljoša Rebrača

Čakajmo svet

Čakajmo svet

Do naslednje kave

Do naslednjega solsticija

Do naslednjega svečanega vdiha

Čakajmo svet

Do naslednje prave nirvane

Do naslednje osebne revolucije

Čakajmo svet do bolj ugodnega vetra

Čakajmo svet do vlade pacifizma

Do vesplošne katarze

Do zaključene psihoterapije

Do globinskega čiščenja vsake čakre

Do končnega spoznanja pravega božanstva

Do pokošene trave

Do naslednje pomladi

Ah celo do novega leta

Do jutri ga čakajmo vsaj

Ali vsaj do večera

Do zadnje vojne

Čakajmo

Čakajmo vsaj še malo
 Čakajmo
 Na ugodne vetrove
 Ko končno izplujemo
 Čakajmo do konca
 Ko bo vse čvrsto zvozeno
 Čakajmo dokler ne bo več kaj čakati
 Čakajmo do pozabe kaj smo čakali
 Čakajmo do zadnjega dejanja
 In negibne plovbe pod zemljo
 In v vmesnem času čakajmo
 Blagoslov pozabe
 Da bomo z manj otožnosti
 Veneli s spoznanjem
 Da svet ne čaka
 In da smo celo življenje
 Sedeli v čakalnici

Ramiz Velagić

Zapreš oči

Zapreš oči
raztrganih spominov ...
Zbujam se počasi,
postopoma odmerjen,
v doživetje tišine,
kjer se vse konča ...
Brez besed
zapreš oči
in sijoča
poslušaj,
kako sva si
vedno bolj
tuja ...

**KNJIŽNICA
FRANCETA
BALANTIČA
KAMNIK**

Ljubljanska cesta 1
1241 Kamnik

mkk@kam.sik.si

T: 01/831 12 17, 831 25 97

www.kam.sik.si

www.leksikon.si

www.prejmipozdrav.si

